

זה:

עין משפט
נר מצוה

ומוקמינן אבוליהו בידא דלוקה. מינה מעיקרא נמי נוקמיה נד הלוקה אפסו מערמח למח לי דלמח הנעל מוליא מיד הלוקה ואחרין מיד הנעל ולוקה מיד אחרין ואמר ר' נפקא מינה כשיוצא הנעל מיד הלוקה תחלה אם ישנה פשרה צנו ולמחר יפסיד הלוקה ואין נראה לי דל"י הוה פסידא מלי שנה אדמנ ומשני התם אית להו פסידא לכולהו הכא לוקה הוא דלית ליה פסידא מה הויעיל חממיס בתקנתם כיון דמני למיעבד פשרה בעל ואחרין ופסידו הלוקה אללא נראה לי דלאו דוקא קאמר שיוצא הנעל מיד הלוקה אללא ממוך שסם היה מוליא הנעל מיד הלוקה היה אחרין מוליא מיד הנעל ולוקה מיד אחרין מעיקרא נמי מוקמינן ליה נידא ללוקה משום דלית ליה פסידא ולא יוכל בעל להוציא מידו: **וכן בעל חוב ושני לקוחות ואין אשה.** יש לתמוה אמאי אצטרך למיתני כל הך גוונא וי"ל דלריב דחי מקמימתא הוה אמינא הלאשנה מוליא מיד השניה כיון (ב) דלוקה לניהל כל כך פסידא שמוכל לגזות מעגלה ושיענדול של ראשונה קודם ונדון האשמה אלכל בעל מוד מלוקה כדי שלא תנעול דלת בפני לויין אללא אשה בעלת חוב מלוקה לא לכהי צריכי כולהו:

הדרן עלך מי שהיה נשוי

אלמנה ניונת מנכסי יתומים מעשה ידיה שאלהן. גרסינן בלא וי"ל דאי גרסינן ומעשה ידיה שאלהן בניי"ו הוי מבעיא ליה גמ' אי ניונת מן או הניוונת מן על כרחי ניונת מן מדקמי ומעשה ידיה שאלהן. מ"ר: ואי"ן חייבין בקבורתה. וא"ת פשיטא דהא בעל נעל ניהו לא מייחזי בקבורתה היכא דלא ירית כמזונה דק"ל קבורתה תחת כמזונה וי"ל דהיא גופה קמ"ל מתני' דקבורתה תחת כמזונה דלמתי אלא שמעי' ליה בשום מקום כמזונה מיכו מימה הא ללא קמי ואין מייבין בקבורתה ואי משום דנעו למיתני יורשי כמזונה מייבין בקבורתה הא נמי פשיטא אללא מי יקברנה וכי תימא צימא אלא לאשמעינן דירשי כמזונה מייבין בקבורתה ולא יורשי נכסי מלוג א"כ מלי אצטרך למידק לעיל מדקמי יורשי וירשי כמזונה אצויה אלמנה שיש לה שני יורשין מיופוק ליה מדאצטרך למיתני הך נכא כלל וי"ל דאצטרך לאשמעינן אפי' היכא דלא שקלה אלמנה כמזנה בגוון דליכא אללא מעטעלי אינן חייבין בקבורתה ואע"ג דהשתא הוו יורשי כמזונה כיון שאינה גובה אותה מהם:

ניוונת תנן ובאנשי גזירי ב"י. הא לא מבעיא ליה היכי סמס מנא דמתני' ולענין הלכתא כמאן דהא אשכחן פלוגתא דרב ושמואל כהא לעיל עברה (דף נד. נס) ועוד היכי פשיט בתר הכי מדשמאלה תנן שמואל פסק לעיל כאנשי גליל אללא נראה לי הכי פירושו ניונת מן ובאנשי גליל שהיו ניונת על כרחן של יתומין ולסלקה און מעשה ידיה שאלהן או הניוונת מן וכאנשי יהודה דאפילו

מי שהיה נשוי פרק עשירי כתובות

והא מעשים בכל יום. דדיינין דנין דכיון דלשחרוף בני חרי טריף ממשעבדי: פרידסא. כרס: לעשר שנים. שאלכלנה עשר שנים ומחזור לנעלים בלא מעות דכתב ליה כמשלם שניא אינן מיופוק ארעא דין בלא כסף: וקש. הוקין: איסו אפסידו אנפשיה. לוקה שלקח שרה מיד זה שמעך כרס זה באחריות ולכולו י" שנים: עבר דקיש. והידר מלוה על הלוקחות: נכסי לך. (א) אמר לפניה נכסי לך ואחרין לפלוני: כי הוי פנה. כר"ש דלמח מירמח מזכירה: ואמר אב"י נכסי לך כו'. לקמן מוקי להא שמעתא (ב) וברמיאזא כזומר לגשואה: **הבעל מוליא מיד הלוקה.** אם נאל דנין עמו יכול הוא לזכות דנין שהוא לוקה ראשון: ואחרין. יכול להוציא מיד הבעל דכי אמר אב"י אין לאחרין במקום הבעל כלום שמתן לה כשהיא פנויה וניסת אלל כזומר לגשואה הי"ך לה אחרין ליקני בעל לא ליקני: ולוקה מיד אחרין. כר"ש דלמח דמכירת הראשון פנימה: **ותוקמינן לה נידא**

לדוק. אין צ"ד נוקין ו' ופופסס הואל אס נאל להוציחן מיד הלוקה שאין הפסס הואל דומה לראשונה מתחלה שנגנס מיד לוקה זה ממח מכירת האשמה ומיד האשה יכול הבעל להטען אזי לקמי ראשון אלל כזו שהוציחן מיד אחרין שאין הבעל יוכיח אללו דנין און ציח דין נוקין ובעל כדקאמר עמיה לקמיה: וכן בעל מוד וחורין חלילה עד שיעשו נוסה בשמעין מנה ולו שמי שדות ומכרן לשנים זו כממשס וזו כממשס שני דין כממשס וככז צ"ח ללוקה שני דין ודברים און לי עמך צ"ח עמך מיד הראשון וכלן און לומר הנחמי מוקל משגבה הימנו שהרי חזבו כנגד שמהין ולוקה ראשון מוליא מיד השני וצ"ח חחר ומוליא אף זו מן הראשון ולוקה שני מצ"ח וחורין חלילה עד שיעשו פשרה: וכן אשה בעלת מוד. שהיה לה מוד כמזונה על בעלה ומכר שמי שדומי לשנים וצ"ח נשים אללא כדי כמזונה וכמנה לשי דין ודברים כדי לי עמך האשה מוליא מיד לוקה ראשון והוא מן השני וסוואה מן הראשון והשני מן האשה ולוקה ראשון מיד השני וחורין חלילה:

הדרן עלך מי שהיה נשוי

אלמנה ניונת מנכסי יתומים מעשה ידיה שאלהן ו' ואין חייבין בקבורתה יורשיה וירשי כתובתה חייבין בקבורתה: גמ' איבעיא להו ניונת תנן או הניוונת תנן ניונת תנן ו' ובאנשי גליל אללא שני ירבי לה או דלמא הניוונת תנן ובאנשי יהודה ואי בעו לא ירבי לה תא

קבורתה. אס ממה שהרי געלה ממת כמזונה חייב בקבורתה עכשו שאני יורשה היא תקבור עמנה: גמ' אנשי גליל היו כותבין את מהא יתבת נביתו ומימנא מנכסי כל ימי מוניה ארמלוותין נביתו: אנשי יהודה היו כותבין עד שירלו הירשין ליתן לך כמזומין לפיך אס רלו הירשין נמנין אלל כמזונה ופוטרין אותה: הניוונת מן. והכי קמי אלמנה הניוונת מנכסי יתומים מעשה ידיה שלהם כל זמן שהם רוצים לזונה: וכל

אלמנה ניונת מנכסי יתומים מעשה ידיה שאלהן ו' ואין חייבין בקבורתה יורשיה וירשי כתובתה חייבין בקבורתה: גמ' איבעיא להו ניונת תנן או הניוונת תנן ניונת תנן ו' ובאנשי גליל אללא שני ירבי לה או דלמא הניוונת תנן ובאנשי יהודה ואי בעו לא ירבי לה תא

קבורתה. אס ממה שהרי געלה ממת כמזונה חייב בקבורתה עכשו שאני יורשה היא תקבור עמנה: גמ' אנשי גליל היו כותבין את מהא יתבת נביתו ומימנא מנכסי כל ימי מוניה ארמלוותין נביתו: אנשי יהודה היו כותבין עד שירלו הירשין ליתן לך כמזומין לפיך אס רלו הירשין נמנין אלל כמזונה ופוטרין אותה: הניוונת מן. והכי קמי אלמנה הניוונת מנכסי יתומים מעשה ידיה שלהם כל זמן שהם רוצים לזונה: וכל

מסורת הש"ס

(א) וסוכה מה ישי"ו.
(ב) ופי' בית קטן: (ג) כי כ"ב קל: (ד) וסוכה מה ישי"ו.
(ה) כי כ"ב קל: (ו) וסוכה מה ישי"ו.
(ז) וסוכה מה ישי"ו.
(ח) כי כ"ב קל: (ט) וסוכה מה ישי"ו.
(י) וסוכה מה ישי"ו.
(יא) וסוכה מה ישי"ו.
(יב) וסוכה מה ישי"ו.
(יג) וסוכה מה ישי"ו.
(יד) וסוכה מה ישי"ו.
(טו) וסוכה מה ישי"ו.
(טז) וסוכה מה ישי"ו.
(יז) וסוכה מה ישי"ו.
(יח) וסוכה מה ישי"ו.
(יט) וסוכה מה ישי"ו.
(כ) וסוכה מה ישי"ו.
(כא) וסוכה מה ישי"ו.
(כב) וסוכה מה ישי"ו.
(כג) וסוכה מה ישי"ו.
(כד) וסוכה מה ישי"ו.
(כה) וסוכה מה ישי"ו.
(כו) וסוכה מה ישי"ו.
(כז) וסוכה מה ישי"ו.
(כח) וסוכה מה ישי"ו.
(כט) וסוכה מה ישי"ו.
(ל) וסוכה מה ישי"ו.

הגהות הב"ח

(א) ופי' בית קטן: (ב) כי כ"ב קל: (ג) כי כ"ב קל: (ד) וסוכה מה ישי"ו.
(ה) כי כ"ב קל: (ו) וסוכה מה ישי"ו.
(ז) וסוכה מה ישי"ו.
(ח) כי כ"ב קל: (ט) וסוכה מה ישי"ו.
(י) וסוכה מה ישי"ו.
(יא) וסוכה מה ישי"ו.
(יב) וסוכה מה ישי"ו.
(יג) וסוכה מה ישי"ו.
(יד) וסוכה מה ישי"ו.
(טו) וסוכה מה ישי"ו.
(טז) וסוכה מה ישי"ו.
(יז) וסוכה מה ישי"ו.
(יח) וסוכה מה ישי"ו.
(יט) וסוכה מה ישי"ו.
(כ) וסוכה מה ישי"ו.
(כא) וסוכה מה ישי"ו.
(כב) וסוכה מה ישי"ו.
(כג) וסוכה מה ישי"ו.
(כד) וסוכה מה ישי"ו.
(כה) וסוכה מה ישי"ו.
(כו) וסוכה מה ישי"ו.
(כז) וסוכה מה ישי"ו.
(כח) וסוכה מה ישי"ו.
(כט) וסוכה מה ישי"ו.
(ל) וסוכה מה ישי"ו.

מוסף רש"י

אירוהו רשע ערוהו. המתעבר על ריב לא לו ומנעל מתעבת הנתן ומאמר נכסיו לך ואחרין לפלוני ויכלע לא היה ראשון מוכי לאחסי ראשון אחרין. ערוס דמלך מקום מללה הוא ומתן שטעם עמי. ומה לא מיתה בעת המתנה כרסג"ג דלמח אס קמס לפשו ומוך מה ששעו ראשון אין לאחרי אללא מה ששעו ראשון וירי לא שיר לו כלום ופסדי כ"ב ערוס:

תוספות ה"ר (המק)

מזכר דפרודא בריבוי דפליגי בפרוק דלעיל ככותב לאשתי וירי א"ל קאמר ח"ק שאם סתא אינו יורשה ורשביג אפי' אס סתא יורשה שהתנה עש"כ ותנא בטל כמנהג שאני מהינן שאם סתא האשה בלא בנין סתא חייב לירשי אפי' שהתנא קיים רע"כ לא קאמר רשביג אללא בנין המילא נפל לה אבל היכא דרעת אחרת מקנה ארוה סתתנה והכל לפי דעת המקנה דהא אב"י הכא כרסג"ג ס"ל דאמר דאחרין קני ובעל לא ליקני: וכן ב"ח וכן אשה וצ"ח. תנא וכן ב"ח ובי לקוחות וכן אשה ב"ח ובי לקוחות פ"י ראובן לוח משמעין מנה ולו שתי שדות ומכרן לבי לקוחות זו בני זו בני לבי ב"ח ללוקה זו בני לבי א"ל עמך ב"ח מוציא מיד האי וכאן א"ל הנחתן לך במקום שהגבה כמנו שהרי חובו